

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ

12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

Είδε ο Χάρος ποτέ, στην άγρια πάλη
Ποῦ κάτω ἐδῶ μὲ κάθε πλάσμα κάνει,
Είδε νίκη καμμία τέτοιο νὰ βάλῃ
Λουλουδιῶραϊο στὸ μαῦρο του στεφάνι ;

Τί καριερεῖ ; — Στῆς ὑποψίας τῆ ζάλη,
Βαστάει ψηλὰ τὸ ἀλύπντο δρεπάνι,
Θωροῶντας ὅτι ἀπὸ τὰ πρώτα κάλλη
Τὸ θῦμα τῆς ὀργῆς του ἓνα δὲ χάνει.

Ἄχ! ἡ Ζωὴ στὸ λειψανο θλιμμένη,
Τὸν ἴσκιο τῆς τοῦ κάκου ἀπλόνει ἀκόμα,
Καὶ μία παρηγοριά τὴν ἄρα τῆς μένει :

Μ' ἀγάπη σκύφτει ἐκεῖ κοντὰ στὸ στρόμα
Νεογέννητου παιδιοῦ, καὶ δὲ χορταίνει
Χίλιας φοραὶς νὰ τοῦ φιλήῃ τὸ στόμα.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Γυρίστε, Πικραμένοι, ὅλοι τὸ μάτι
Ἐκεῖ ποῦ ροδοπροσώπη χαράζει
Μέρα γλυκειὰ δὲ ὀλόχρυσο κρεβάτι.
Νά! τὸ πουλάκι, ὅπου ξυπνάει, σὰς κράζει.

Ἄν, ὅπου ἡ μαύρη νύχτα εἶναι φευγάτη
Δάκρυ ὁ καῦμός θ' ἀκολουθήῃ νὰ βγάξῃ,
Ἄς τρέχῃ ὡς αὐγινὴ στάλα δροσάτη,
Ποῦ τὸ στεγνὸ χορτάρι ἀναγαλλιάζει.

Ἐκεῖ θ' ἀκούτε ἀνάσασθαι νὰ φέρῃ
Στοῦ πόνου ποῦ σὰς καίει τ' ἀψὺ φαρμάκι
Ἐνα γλυκὸ, βαλσαμωμένο ἄερι.

Εἶναι μάννας εὐχοῦλα, ὅπως φτάκη
Μὲς ἀπ' ὥραϊα ξεμακρυσμένα μέρη,
Καὶ ναῦρη ἐπιπῆ τ' ἀφτέρωτο πουλάκι.

ΘΥΜΗΤΙΚΟ

Τέχνη καμμία δὲ θέλει παραστήσει
Τῆς μάννας του τα κάλλη· ἐδῶ μία μέρα,
Σκόρπια νὰ ταῦρη ὀλόγυρα στὴ φύση,
"Ἄς τρέξῃ τ' ἀγγελουδι ἐκείθε πέρα.

Τὴν ὄσπρη αὐγί, τὴ χρυσωμένη δύση,
Τ' ἄνθια, τὴ χλόη, τὸ πέλαο, τὸν αἰθέρα
Ἐχοντας τότε ὡς πρότυπα, θὰ ζήσῃ
Στὸ νοῦ του ὀμπρός ἢ ἀγνώριστῃ μητέρα.

Ἄλλ' ἂν στὴ θεία μορφή τ' ὠραῖο θὰ σμίξῃ,
Ποῦ πέρασε τοῦ κορμιουῦ κάθε στολίδι,
Καὶ τὴν κλεισμένη ἐπιθυμιά του ἀνοίξῃ,

Θὰ τοῦ ζωόρουν ἀπορίας τὸ φρούδι,
Σα μ' ἄφωνη λαχτάρα ὁ Πάππος δεῖξῃ
Ἐνα μικρὸ γυναικίκο δαχτυλίδι (*).

ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Τ' ἀθῶο παιδί, τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
Ποῦ τέτοιο μυστικὸ θὰ ξεδιαλύνῃ,
Τὸ νοῦ τοῦ φτάνει ὀλόγοργα νὰ πάρῃ
Ἐκεῖ ποῦ ἢ δίψα τῆς ἀλήθειας πίνει.

Στὸ πλάγι τῆς μητρὸς του ἔχει τὴ χάρη
Μὲ μιὰς νὰ ἰδῇ τὴν ἅγια Ἐλεημοσύνη,
Ποῦ ἐν' ἄφθαρτο λευκὸ μαργαριτάρι
Γιὰ κάθε δάκρυ τοῦ φτωχοῦ τῆς δίνει.

Δέχεται ἡ θεία γλυκὰ τὸ ρότνημά του·
Τὰ πάντα τοῦ ξηγάει, καὶ φλογισμένη
Γυρίζει ἐκείθε ἢ φαντασία του κάτω.

Καί, σὰν ἐδῶ στὸν κόσμον ἢ νύχτα βγαίνει,
Μὲ τὰ μάτια ψηλὰ καὶ τὴν καρδιά του,
Θωραεὶ τὸ δαχτυλίδι ἄστρο νὰ γένῃ.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

«Θέλω νὰ σας πῶ τὸν πόνο μου. Κανενὸς δὲν τὸν εἶπ' ἀκόμη. "Ὅχι· ὅτι μοῦ ἔλειψε ποτὲ ἡ ἐμπιστοσύνη. Τὸ μυστικὸ μου εἶνε μυστικὸ ποῦ εἴμπορεῖ νὰ τὸ ἤξεύρῃ ὅλος ὁ κόσμος, χωρὶς νὰ χάσω τίποτε. Καὶ μήπως δὲν τὸ ἤξεύρει;... Ἄλλ' ὅσες φορὲς μοῦ ἀνέβη ὡς τὰ χεῖλη, ἐροβήθηκα νὰ τὸ πῶ σὲ κανένα, μήπως ἤθελ' εὖρω ἀντὶ συμπαθείας ἀπιστίαν καὶ περιγέλο. Καὶ τὸ ἑκατάπια πάλιν ὀπίσω. Μόνον μαζί σας, ἐδῶ δά, δὲν αἰσθάνομαι κανένα φόβο, ὄχι. Ἐπὶ τέλους... καὶ νὰ μὲ περιγελάσετε σεῖς δὲν μὲ μέλει. Θὰ τὸ πῶ νὰ ξεθυμάνω. Περιγελάσετε. Ἀλήθεια... μόνον συζητήσεις δὲν θέλω.»

Ἐρρόφησε τὴν μητέρα του. Γύρω οἱ φίλοι ἐκτυτάχθησαν μὲ μειδιάματα ἀπορίας. Τί ἔτρεχεν; Ἀπόψε εἶχε πῖει ἕνα ποτήρι περισσότερο. Αὐτὸ ἄρα γε τοῦ ἔδωσε τὸ θάρρος ν' ἀνοίξῃ ἀληθινὰ τὴν καρδίαν του, ἢ μήπως ἐξήσθη ἢ φαντασία του μέχρι τῆς δημιουργίας πλασμάτων περιβεβλημένων τὸν χιτῶνα τοῦ πραγματικοῦ; Καὶ μὴ δὲν ἦτο καλλιτέχνης, ἱκανὸς νὰ πάθῃ καὶ ἐκ τῶν συλλήψεων αὐτῶν τῶν ἐσωτερικῶν, ὅπως καὶ ἐξ ὅσων ἀντέδρων ἐξωθεν εἰς τὴν αἰσθητικότητά του; Τὸν ἤκουον περίεργοι, προσεκτικοί, χωρὶς διακοπήν.

«Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερον δυστύχημα δι' ἕνα

(*). Ἐβόηκε λόγος ὅτι ἡ πολυθρήνητη βασιλοπούλα μὲς ἕδωσε μία φορὰ στὴ Μεγάλῃ Κυρία ἕνα τῆς δαχτυλίδι, καὶ τῆς ἐπαράγγειλε νὰ τὸ πούλῃ κρυφά, θέλοντας μὲ τὸ τίμημά του νὰ βοηθήσῃ μία φτωγὴ γυναίκα — ὅτι ἡ Μεγάλῃ Κυρία ἐδέχθηκε συγκινημένη τὴν ἅγια παραγγελίαν, ἀλλὰ, προτοῦ τὴν ἐνεργήσῃ, φανέρωσε τὰ πάντα στὴ Βασιλέα, ὅπου, μὲ ἀξιωματικὴ ἀμύλλα χριστιανικῆς φιλοφροσύνης, ἐγένηκε ἀγοραστὴς τοῦ δαχτυλιδίου καὶ τὸ ἀκριβοπλήρωσε βοηθώντας τὴ θεάρεστὴν πράξιν, χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ διπλοπολύτιμον θυμητικὸν τῆς.
Γ. Μ.

ἄνθρωπον, παρὰ νὰ εἶνε βλάξ καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ. ... Ἄχ! κ' ἐγὼ εἶμαι βλάξ καὶ τὸ γνωρίζω. ... Μὴ βλέπετε ἕνας τὸν ἄλλο μὲ τόσην ἐκπλήξιν. Ναί, σὰς εἶπα, τὸ γνωρίζω. Πιστεύσετέ μου. Ἄν δὲν τὸ ἔχετε ἐννοήσει ἕως τώρα, τόσο τὸ χειρότερον γιὰ σας. Γιατί γελᾶτε;... Γελᾶτε, ἀλλὰ πιστεύστε. Ἡ μακία μου εἶνε νὰ μὲ πιστεύουν, πάντοτε νὰ μὲ πιστεύουν. Ψέμματα δὲν λέγω, ὄχι ποτέ. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια ἢ βαθεῖα, ἢ κρυμμένη, ἢ ἀληθινὴ ἀλήθεια, εἶνε συχνὰ τόσο παράξενη, ὥστε βλέπετε χρειάζεται πολὺ μεγάλος κόπος διὰ νὰ τὴν πιστεύσῃ ὁ κόσμος ὅταν ἐξάφρα φανερόνεται. Ὅλων τὰ μάτια δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ βλέπουν εἰς τὸ βάθος. Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶμαι βλάξ. Δὲν τὸ λέγω τώρα διὰ πρώτην φοράν. Αὐτὴ τὴν κομβέντα τὴν ἔκαμα μὲ τὸν ἐαυτὸ μου ἀπὸ χρόνια τώρα καὶ τὴν κάμνω κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμὴ. Ἐβασάνισα τὸ ζήτημα καλά, καλά, καλλίτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μὲ ζεῦρετε τώρα παιά. Διὰ νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς ἕνα συμπέρασμα, θὰ πῆ ὅτι δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία περὶ τοῦ λογικοῦ δρόμου ποῦ ἠκολούθησα. Μὲ ζεῦρετε τώρα παιά. Αἶ, μάθετε λοιπὸν ἀκόμη ὅτι εἶμαι βλάξ.

«Ὅ, τι δὲν εἶνε γυμνόν, εἶνε σκεπασμένον. Ἴδου ἕν ἀξίωμα λογικώτατον, πιστεύω. Προσέξατέ το, ἐφαρμόσατέ το καὶ θὰ λυθοῦν ἀμέσως ὅλαι σας αἰ ἀπορίαί. Διὰ σας ἡ βλακεία μου δὲν εἶνε γυμνή, εἶνε σκεπασμένη βλακεία... Ἀνθρώπους σὰν κ' ἐσὰς τοὺς ἀπατῶ εὐκόλα, τοὺς ἀπατῶ σὰς λέγω, τὸ εἰξεύρω. Εἶμαι ὀλίγον παικτῆς, εἶμαι ὀλίγον κριτικὸς, ἔχω κάποιαν φήμην εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων· δὲν εἶν' ἔτσι; Βλέπετε ὅτι δὲν μετριοφρονῶ πολὺ. Σεῖς τώρα μ' ἐκτιμᾶτε, τὸ ἐννοῶ· καὶ μαζί μὲ σας μ' ἐκτιμᾶ ὅλος ὁ κόσμος ποῦ γρά-